

[Per Federspiel.]

ikke helt klart at se, hvem der skal se bort fra disse betænkeligheder. Men med disse bemærkninger kan vi tilsige vor velvillige medvirken til lovforslagets behandling også i udvalget.

Rigmor Christensen: I det foreliggende lovforslag ligger en udbygning af det samarbejde, der som allerede nævnt i dag finder sted mellem politimyndighederne i de nordiske lande med henblik på at udlevere personer til forsorg eller behandling. Den bagvedliggende årsag er først og fremmest at skabe de bedste muligheder for resocialisering.

Selv om der findes afvigelser mellem de nordiske landes love på dette område, har man ifølge bemærkningerne til lovforslaget besluttet, at udlevering som hovedregel skal efterkommes. Umiddelbart kan det vel nok forbavse, at man udleverer en person til et land, hvor der er hjemmel til tvangsforanstaltninger, og hvor man har truffet beslutningen om, at den pågældende skal underkastes behandling, når denne hjemmel ikke er foreskrevet i udleveringslandet. Jeg mener, der derfor på dette område må fares med lempe, og så må man i øvrigt håbe, at de nordiske landes love fremover bliver mere ensartede også på dette felt.

Jeg nærer lidt betænkelighed ved, at man giver mindreårige under 18 år adgang til selv at træffe afgørelse om domstolsprøvelse, herunder udlevering uden domstolsprøvelse. Selv om lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at der, når omstændighederne taler derfor, kan beskikkes en værge, ville jeg have fundet det mere betryggende, såfremt denne værgebeskikkelse var obligatorisk i de nævnte tilfælde.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale lovforslaget.

Poul Dam: Vi er fra mit partis side ikke særlig trygge ved dette lovforslag. Det gælder for det første hele spørgsmålet om administrativ frihedsberøvelse. Som jeg har haft lejlighed til at sige ved behandlingen af tid-

ligere sager, er vi af den principielle opfattelse, at den administrative frihedsberøvelse før eller senere må ophøre helt, og at frihedsberøvelse kun bør finde sted efter en kendelse af en domstol. Vi regner ikke med at kunne stemme for nogen lov, som fortsætter institueringen af administrativ frihedsberøvelse, som ikke automatisk bliver forelagt en dommer, og vi håber, når tid og lejlighed kommer, at få fremsat de forslag, som skal til, for at vor lovgivning kan gennemføre dette princip.

Dertil kommer, at lovforslaget forpligter den danske administration til at følge de lovgivningsprincipper og de principper for administrativ frihedsberøvelse, som man har i vore fire nordiske nabolande. Det er ganske vist rigtigt, at deres lovgivning på mange måder ligner vores, men der er netop kun tale om, at den ligner. Der er ikke identitet. Der er en række punkter, hvor praksis er væsentlig hårdere i disse lande, og der er grupper, som kan få berøvet friheden i de andre lande, men som ikke vil kunne det i Danmark. Vi har altså ved dette så at sige associeret os eller identificeret os med en lovgivning, som vi i princippet anser for at være tilbagesående. Det er altså for så vidt et tilbageskridt for bergerne.

Man havde i middelalderen et udtryk, der hed, at byluft gør fri, at den bonde, som kom ind til byen, han var dermed fri for den tvang, som var lagt på ham som bonde. Det ville være en værdifuld tanke, om det kunne være sådan, at dansk luft gjorde fri, at man ikke kunne forfølges på alle mulige måder af en mere eller mindre reaktionær lovgivning. Vore nordiske nabolande holder vi meget af, men modernismen og fremskridtet har ikke lige gode kår i alle disse lande. Ikke mindst på straffelovgivningens og på forsorgens område er der nogle af disse lande, som er temmelig langt tilbage, og hvis principper vi ikke ville drømme om at anvende hos os.

Jeg tror, at vi skal være forsigtige — det har jeg haft lejlighed til at sige før også — med at acceptere disse nordiske løsninger, når de er kompromiser, der medfører, at vi